

saa meget for det som mod det. Det, jeg nærmest, naar jeg skal fatte mig hurtigt, vil sige mod det, er, at i Modsætning til det ærede Medlem lægger jeg, og vistnok mange med mig, den allerstørste Vægt paa, at det Beløb, som Amtsraadet ifølge et Skøn er i Stand til at fordele blandt Kommunerne i Forhold til deres Trang, er saa stort som vel muligt, og at man ved at tiltræde det ærede Medlems Forslag, vil i alt Fald i nogen Grad indskrænke Beløbet og indskrænke det mere, end ønskeligt kan være.

Forslaget under Nr. 1 gaar jo paa en Maade ud paa, at en Mand skal blive ved at svare Skat til længe efter sin Død. Det er vistnok ogsaa det rigtigste at blive staaende ved Kommissionens Forslag og at overlade det til de paagældende Kommuner, hvori Arvingerne bo, at søge i Anledning af Arven, som jo allerede er falden, selv om den ikke er udbetalt, at faa Arvingernes Ansættelse til Kommuneskat gjort noget højere. Det ærede Medlem for Randers (Knudsen) ønskede en forandret Affattelse af § 7. Det forekommer mig, at de allerfleste af de Udtryk, det ærede Medlem har benyttet i sit Forslag, ikke i saa høj Grad som de Udtryk, der benyttes i Lovforslaget, sætte Kommunalbestyrelsen i Stand til at faa alt det med, som virkelig skal tages med. Kun paa et enkelt Punkt har det ærede Medlem noget, som Lovforslaget ikke har, idet han vil have Skat til Kommunerne af de Embedsmænd, som beklæde et Embede eller Bestilling, „hvis Forretningslokale ifølge gyldige Bestemmelser skal betragtes som værende i i denne Kommune“. Det forekommer mig heller ikke at være rigtigt. I de Tilfælde, hvor den paagældende Embedsmand er vedkommende Kommunes egen Embedsmand, er Forslaget nemlig overflødig; thi der kan Kommunalbestyrelsen ved hans Ansættelse betinge sig, at han skal have Bopæl i Kommunen, hvilket vel for øvrigt som oftest finder Sted. Men i Fald det ikke er en kommunal, men en Statsembedsmand, kan den Omstændighed, at hans Forretningslokale ikke ligger i den bestemte Kommune, for denne ikke medføre noget som helst rimeligt Krav paa at skulle beskatte hans Indtægt. Lad os f. Eks. tænke paa Amtsforvalterne. Deres Forretningslokaler skulle ligge i bestemte Byer, men af hvilken Grund skulde netop denne By være berettiget til Skat af denne Embedsmand, hvis han fandt for godt og fik Lov til at bo uden for Byen. Tværtimod, vedkommende Kommune har jo i og

for sig stor Fordel af at have Amtsforvalterkontoret i Byen, idet det jo altid trækker en Del Folk til Byen, da alle omkringboende i alt Fald to Gange om Aaret skulle til Kontoret, og lidt falder der jo altid af ved saadanne Lejligheder.

Til Ændringsforslag Nr. 2 vil jeg sige, at det forekommer mig, at vort Forslags § 16 indeholder tilstrækkelig rummelige Bestemmelser til, at alle rimelige Krav kunne ske Fyldest. Hvad Ændringsforslag Nr. 3 angaar, skal jeg bemærke, at den Tankegang, som det ærede Medlem udviklede, vilde føre til, at hvor en Sognekommune med over 10,000 Indbyggere ønsker at forøge Lisningsmyndighedens Medlemmers Antal, skulde det ske paa den Maade, at Antallet af Sogneraadets Medlemmer skulde forøges maaske endogsaa ret betydeligt, og i alle Sogneraadshandlinger skulde man altsaa arbejde med en betydeligt større og derfor ogsaa vanskeligere og langsommeligere Forsamling, blot fordi der er nogle Sager, hvor man kunde ønske at have flere med. Jeg tror netop, det er rigtigt at give Lovforslaget den Affattelse paa dette Punkt, som Kommissionens Flertal har valgt.

Angaaende Værdistigningen af bebyggede eller ubebyggede Arealer udtalte det ærede Medlem for Randers sig saa udførligt, at jeg ikke skal gøre Forsøg paa at følge ham deri. Jeg hørte med meget stor Interesse den Fremstilling, det ærede Medlem gav af Demarkationsliniens Ophævelse i København, og hvad dermed staar i Forbindelse, men kunde ganske vist ikke holde den Tanke tilbage, at det jo egentlig var noget, som slet ikke vedrørte det her foreliggende Spørgsmaal. Jeg skal imod dette Forslag indvende for det første, at den Skat, det ærede Medlem foreslaar, er alt for urimelig stor, idet Forslaget gaar ud paa, at Ejerne af den paagældende Ejendom skulle svare en aarlig Afgift af 4 pCt. af Værdistigningens Beløb, hvilket med andre Ord vil sige, at Ejeren skal afgive hele Værdistigningen til Kommunen. Som en Konsekvens af og et Modstykke til dette Forslag nævner jeg en Bestemmelse om, at Kommunen, naar en Ejer har Tab af en Ejendom, naar han f. Eks. maa sælge den under den Pris, han har købt den for, skal betale ham det manglende. (Modsigelse). Ja, det ene er en nødvendig Følge af det andet. Jeg personlig har slet ikke i og for sig nogen Indvending at gøre imod, at der kan være Anledning til af saadanne Indtægtsbeløb at tage noget større Skat end af andre Indtægter, fordi det er Ind-